

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **X. D. T.**, nar. x, st. přísl. Vietnamská socialistická republika, zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2014 čj. CPR-14046-2/ČJ-2014-930310-V234,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 15. 10. 2014 čj. CPR-14046-2/ČJ-2014-930310-V234, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 23. 7. 2014 čj. KRPA-444216-62/ČJ-2013-000022. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) body 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a současně na dva roky stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek doby, pro kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států EU, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to do 30 dnů po nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Žalobce především namítá, že napadené rozhodnutí nerespektuje § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Žalobce zdůrazňuje, že na území České republiky žije ve společné domácnosti s manželkou, která má přiznané právo trvalého pobytu a s jejich společným nezletilým synem. Žalobce se domnívá, že jeho případné vyhoštění by znamenalo zcela radikální zásah do rodinného a soukromého života celé jeho rodiny, neboť by zřejmě přinutilo vycestovat i s dítětem také jeho manželku. V této souvislosti poukazuje také na skutečnost, že v zemi původu nemá ani jeden z nich žádné zázemí.

Žalobce dále zmiňuje dle jeho názoru relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (konkrétně rozsudky ze dne 6. 12. 2007, čj. 1 As 38/2007 - 80 či ze dne 22. 11. 2007 čj. 1 As 39/2007 - 72), z nichž dle žalobce vyplývá, že v případě nepřiměřenosti dopadu správního vyhoštění do rodinného či soukromého života účastníka řízení je správní orgán nikoliv oprávněn, ale povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. Odkazuje také na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a na Úmluvu o právech dítěte.

Žalobce dále napadenému rozhodnutí vytýká nepřezkoumatelnost, přičemž poukazuje na § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobce namítá, že žalovaná ani správní orgán prvního stupně neodůvodnily svá rozhodnutí z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života nezletilého dítěte, což je dle jeho názoru v rozporu s výše zmíněným ustanovením správního řádu.

Žalobce podotýká, že v souladu s dikcí zákona o pobytu cizinců a relevantní judikaturou správních soudů musí správní orgán zohlednit nejen rodinný život účastníka řízení na území České republiky, ale např. také délku pobytu na území (byť nelegálního), úroveň jeho integrace do majoritní společnosti či fakt zda má nebo nemá v zemi původu alespoň základní sociální či jiné zázemí. Žalobce uzavírá, že v uvedených ohledech postrádá napadené rozhodnutí jakékoliv přezkoumatelné odůvodnění.

Závěrem žalobce polemizuje s délkou uloženého správního vyhoštění, kterou považuje za nepřiměřeně přísnou. Uložení správního vyhoštění na dva roky je dle názoru žalobce pro jeho rodinu fakticky likvidační a to s ohledem na vzdálenost země původu od České republiky, cenu letenek či nedostatek adekvátních pracovních příležitostí ve Vietnamu, které by žalobci umožnily zabezpečovat finančně zbytek rodiny žijící v České republice.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k žalobě uvádí, že jelikož jsou v žalobě obsaženy totožné argumenty, na které již plně reagovala v napadeném rozhodnutí, odkazuje na jeho odůvodnění a poznamenává, že ve svém postupu neshledala žádná pochybení. Žalovaná má za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádala se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl účastník řízení, a proto navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl dne 15. 11. 2013 kontrolován hlídkou Policie České republiky, které k prokázání totožnosti předložil cestovní pas. Hlídka pojala na základě fotografie v pase podezření, že se žalobce prokazuje cizím cestovním dokladem, a proto ho v souladu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky zajistila.

Lustrací žalobce v dostupných policejních evidencích se podezření policejní hlídky ukázalo jako opodstatněné, když byla zjištěna skutečná totožnost žalobce a bylo prokázáno, že není majitelem předkládaného cestovního dokladu.

Ještě téhož dne, kdy byl žalobce zajištěn hlídkou policie, tj. 15. 11. 2013, bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení o vyhoštění na základě skutečnosti, že na území České republiky pobýval od 13. 1. 2010 do 15. 11. 2013 bez platného povolení k pobytu, ač k tomu

nebyl oprávněn a dále na základě toho, že se při pobytové kontrole prokázal dokladem jiné osoby. Dne 23. 7. 2014 bylo Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy vydáno rozhodnutí čj. KRPA-444216-62/ČJ-2013-000022, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) body 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na dva roky.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Jak bylo výše uvedeno, žalobci bylo uloženo správní vyhoštění pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) body 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, podle nichž policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, prokáže-li se cizinec při hraniční nebo pobytové kontrole dokladem, který je padělán, anebo dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním a až na 3 roky pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, víza nebo platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

Žalobce tuto skutečnost v žalobě nepopíral. Jeho stěžejní argumentace směřuje proti posuzování možného porušení práva na respektování rodinného a soukromého života. Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelé překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

Soud neshledal v postupu žalované ani správního orgánu prvního stupně pochybení, která by výše zmíněnému odporovala a naplňovala podstatu žalobní námitky vznesené žalobcem. Oba správní orgány ve svých rozhodnutích zásah do rodinného a soukromého života žalobce posuzovaly a hodnotily a stejně tak řádně zdůvodnily závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Vycházely především z „imigrační historie“ žalobce, který se zde od ledna roku 2010 zdržoval nelegálně a to zcela vědomě. Je nepochybné, že žalobce má na území ČR manželku a nezletilého syna, s nimiž žije ve společné domácnosti, nicméně z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná si byla tohoto faktu plně vědoma. Existenci zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nijak nepopřela, leč dospěla k závěru, že tento zásah

dosáhne pouze intenzity, kterou předpokládá zákon o pobytu cizinců, a proto od uložení správního vyhoštění neupustila.

Lze konstatovat, že správní orgány obou stupňů správně vážily na straně jedné zájem státu na ochraně veřejného pořádku, který žalobce svým jednáním ohrožoval, a na straně druhé zásah do jeho soukromého či rodinného života, jenž by byl způsoben výkonem napadeného rozhodnutí o vyhoštění na dobu 2 let, a dospěly k závěru, že v daném případě vyhoštění žalobce z území ČR na omezenou dobu není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. S tímto závěrem se zdejší soud ztotožňuje a má za to, že žalovaná osobní zájmy žalobce zohlednila dostatečně, přičemž neopomněla hodnotit ani dopady, které bude mít napadené rozhodnutí na osoby žalobci blízké. Jako nedůvodnou proto vyhodnotil soud žalobní námitku, že správní orgány neodůvodnily svá rozhodnutí z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života nezletilého žalobcova syna.

Žalobce si byl vědom svého nelegálního pobytu, který však nijak neřešil. Nad to se při kontrole pokoušel oklamat hlídku policie předložením cizího cestovního dokladu, což je samo o sobě důvodem pro aplikaci správního vyhoštění. Žalobce neprojevil žádný zájem o dobrovolné řešení nastalé situace a lze důvodně předpokládat, že nebýt zjištění policie k ukončení pobytu žalobce na území ČR by nedošlo a ten by ve svém nelegálním jednání pokračoval i nadále. V případě žalobce nebylo správní vyhoštění uloženo pro ojedinělé protiprávní jednání, kdy naopak, jde o setrvalý pobyt v ilegalitě, který žalobce nejen vyvolal, ale také udržoval. Na závažnost protiprávního jednání žalobce nutno pohlížet ve vzájemném souběhu, který již dle názoru soudu jistě celkovou intenzitou dosahuje podmínek pro uložení správního vyhoštění v důsledku relevantního narušení veřejného pořádku.

Ve vztahu k hodnocení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nutno dodat, že to byl opět sám žalobce, kdo svým liknavým přístupem k pobytovému statusu a k zákonu o pobytu cizinců vystavil do nelehké situace též svou manželku a nezletilého syna. Žalobce si měl být vědom důsledků svého neoprávněného pobytu a možného odloučení. Nutno zároveň podotknout, že žalobcův syn se narodil až v době, která již spadá do období nelegálního žalobcova pobytu, z čehož je zřejmé, že žalobce svůj rodinný život rozvíjel i přes značně nejistý pobytový status.

S ohledem na uvedené nemůže soud souhlasit ani s námitkou žalobce, v níž poukazoval na porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Zmíněné ustanovení správním orgánům ukládá uvést v odůvodnění důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgány řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgány vypořádaly s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Soud má za to, že v posuzovaném případě správní orgány uvedeným povinností dostály a není proto důvod přisvědčit žalobcově námitce.

Pakliže žalobce uváděl, že správní orgán musí v rozhodnutí o správním vyhoštění zohlednit nejen rodinný život účastníka řízení na území České republiky, ale např. také délku pobytu na území, úroveň jeho integrace či fakt zda má nebo nemá v zemi původu alespoň základní sociální či jiné zázemí, nelze než s takovým závěrem souhlasit. Danou povinnost stanovuje § 174a zákona o pobytu cizinců, podle něhož při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění správní orgán zohlední také kritéria, která zmiňoval žalobce. Jde konkrétně o závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec

státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2014 čj. 8 As 109/2013 – 34 judikoval, že není třeba, aby se správní orgán rozhodující o vyhoštění výslovně vyjadřoval ke všem 11 kritériím, když uvedl: *„To na druhou stranu neznamená, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické. Sám rovněž ve správním řízení nesdělí žádné specifické skutečnosti ohledně vlastního věku. Není pak žádného důvodu považovat správní rozhodnutí za nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že kritérium k věku cizince nebylo v řízení zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit. Obdobně je tomu v případě zdravotního stavu cizince.“*

Přestože tedy není třeba, aby odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění obsahovalo výslovně všech jedenáct kritérií hodnocení přiměřenosti, nelze upustit od požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu ke kritériím v daném případě relevantním činil správní orgán skutková zjištění a posuzoval je. V posuzovaném případě nesouhlasí soud s názorem žalobce, že by zmíněné hodnocení správní orgány do svých rozhodnutí nezahrnuly. Správní orgán I. stupně se poměrně podrobně zabýval dobou legálního a nelegálního pobytu žalobce na území, jeho rodinnými vazbami v ČR, ale také zázemím ve Vietnamu, kde stále žije žalobcův otec a bratr. Zohlednil také míru integrace žalobce a jeho manželky do české společnosti, přičemž vycházel nejen z jejich vyjádření, kdy oba potvrzovali prakticky nulové společenské a kulturní vazby, ale přihlédl také k neznalosti českého jazyka, která opět naznačuje nižší úroveň sociálních vazeb k prostředí, v němž se žalobce a jeho manželka adaptují. Uvedené úvahy žalovaná v napadeném rozhodnutí ještě dále rozvinula, přičemž se zabývala mj. zdravotním stavem žalobce a jeho poměrně nízkým věkem 29 let. V tomto ohledu žalovaná podotkla, že žalobce prokázal schopnost zařazení se do společnosti, když přicestoval do České republiky, přičemž návrat to země, kde zná jazyk a má stále zde má rodinné zázemí, bude jistě snazší.

Soud shledal odůvodnění správních orgánů jako dostatečné a přesvědčivé a nepřisvědčil námitce žalobce týkající se absentujícího odůvodnění přiměřenosti. Správní orgány obou stupňů výše uvedené aspekty přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění zohlednily a s ohledem na skutkový stav dává soud jejich závěrům za pravdu.

Soud se konečně vyjádřil také k poslední žalobcově námitce, týkající se nedostatečně odůvodněné a nepřiměřené doby trvání správního vyhoštění. Délka zákazu vstupu na území států ČR patří do diskreční pravomoci správních orgánů a úkolem soudu je posoudit jen to, zda nepřekročily meze správního uvážení. Po opětovném posouzení soud konstatuje, že odůvodnění délky doby vyhoštění je i přes jeho stručnost dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé, přičemž lze toliko konstatovat, že uložené opatření (správní vyhoštění) bylo žalobci uloženo v mezích zákonného rozpětí, tj. na dva roky (zákonná horní hranice je v daném případě 5 let). Odůvodnění doby správního vyhoštění zahrnuje hodnocení zjištěných skutečností a dává jednoznačnou odpověď k úvahám, na základě kterých bylo rozhodnuto o uložení omezujícího opatření právě v délce 2 let.

Podle názoru soudu správní orgány v souzené věci zjistily skutečný stav věci, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že dostatečně ověřily a posoudily veškeré okolnosti případu. Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správních orgánů, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.r.s. Napadené rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce plně odráží zájem České republiky na sankcionování opakovaného porušení zákona o pobytu cizinců a současně nepříznivý zásah do rodinného a soukromého života žalobce omezuje na dobu 2 let.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. prosince 2014

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně